

Dokumentowanie darowizn kościelnych, NSA, 2002

Wyrok NSA z dnia 29 stycznia 2002 r. (III SA 2300/2000)

Przewodniczący: Sędzia NSA A. Bącał.

Sędziowie NSA: W. Czerwiński, A. Filipowicz (sprawozdawca).

Użyty w art. 55 ust. 7 ustawy z 17 maja 1989 r. o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154) wyraz „przeznaczenie” tj. wskazanie, na co jest coś przeznaczone, w żaden sposób nie może być utożsamiany z zakresem wyrazu „wykorzystane” tj. ze wskazaniem, kto osiągnął z działania korzyść. Z powołanego przepisu nie wynika by sprawozdanie miało mieć charakter sprawozdania z wydatkowania pieniędzy (sprawozdania finansowego), ani też by obdarowany rozliczał się z otrzymanej darowizny.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2000 r. sprawy ze skargi Jana G. na decyzję Izby Skarbowej w O. z dnia 21 lipca 2000 r. w przedmiocie wymiaru podatku dochodowego od osób fizycznych za 1997 r.:

- 1) uchyla zaskarżoną decyzję;
- 2) zasądza od Izby Skarbowej w O. na rzecz skarżącego kwotę 470 (czterysta siedemdziesiąt zł i 70/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

UZASADNIENIE:

Ze złożonego w dniu 26 stycznia 1998 r. zeznania o wysokości dochodu osiągniętego przez Jana G. w 1997 r. PIT-30 wynika, że od dochodu przed opodatkowaniem dokonał on odliczenia kwoty 67.560 zł. Z informacji o odliczeniach od dochodu i podatku w 1997 r. PIT-0 załączonym do zeznania za 1997 r. wynika, że na powyższą kwotę składa się darowizna w kwocie 7.560 zł, zaś 60.000 zł stanowią renty i inne trwałe ciężary oparte na tytule prawnym. W celu zbadania rzetelności zeznania podatkowego Urząd Skarbowy w O. przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego przedłożono umowę darowizny zawartą w dniu 11 grudnia 1997 r. pomiędzy J. G. a akademią „E.” w W., zgodnie z którą, jak oświadcza darczyńca, przekazuje kwotę 7.560 zł jako darowiznę na cele oświatowe, oraz umowę darowizny zawartą w dniu 23 grudnia 1997 r. z Rzymskokatolicką parafią w B., przedmiotem której jest darowizna 60.000 zł z przeznaczeniem na cele charytatywno-opiekuńcze Kościoła. W umowie tej reprezentujący Parafię Proboszcz potwierdził, że powyższą darowiznę otrzymał w dniu podpisania umowy i zobowiązał się przeznaczyć ją na cele zgodne z wolą darczyńcy. Zobowiązał się również sporządzić sprawozdanie z przeznaczenia darowanej kwoty na działalność charytatywno-opiekuńczą i dostarczyć je darczyńcy w ciągu dwóch lat od podpisania umowy.

Urząd Skarbowy w O. decyzją z dnia 17 kwietnia 2000 r., wydaną na podstawie art. 207 § 1 w związku z art. 21 § 3 i art. 53 § 4 Ordynacji podatkowej i art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 z późn.zm.), zwaną dalej „updof” określił J. G. należny podatek dochodowy za rok 1997 w kwocie 32.188,10 zł, tj. w odmiennej wysokości od wynikającej ze złożonego w dniu 26 stycznia 1998 r. zeznania o wysokości dochodu osiągniętego przez podatnika w 1997 r. — PIT-30, w wyniku nie uwzględnienia odliczonej tytułem darowizny kwoty 67.560 zł. W szczególności Urząd Skarbowy w O. zakwestionował zasadność odliczenia od dochodu darowizny w kwocie 7.560 zł wynikającej z umowy z 11 grudnia 1997 r. zawartej ze szkołą „E.” w W. Stwierdził bowiem, że z dowodów wpłaty nadesłanych przez w/w szkołę wynika, że darowizna wpłacona była w ratach miesięcznych na pokrycie czesnego Eweliny K. Powyższe potwierdziła jak podano również Ewelina K., która składając wyjaśnienia w dniu 23 września 1999 r. w Urzędzie Skarbowym do protokołu przesłuchania świadka zeznała, m.in. że umowy zawarte w 1997 i 1998 roku pomiędzy J. G. a szkołą „E.” w W. dotyczyły opłacenia jej czesnego. Powyższe wynika również z pisma w/w akademii z 19 stycznia 2000 r. skierowanego do Urzędu Skarbowego w O.

Urząd nie uznał również odliczenia kwoty 60.000 zł wynikającej z umowy zawartej w dniu 23 grudnia 1997 r. z Parafią Rzymskokatolicką w B. Stwierdził bowiem, że nie zostały spełnione warunki określone ustawą z 17 maja 1989 r. o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154), a mianowicie podatnik nie

udokumentował dokonanego odliczenia, tj. nie otrzymał sprawozdania z przeznaczenia darowizny na działalność charytatywno-opiekuńczą w okresie dwóch lat od dnia przekazania darowizny, jak również nie przedłożył szczegółowego sprawozdania dającego możliwość kontroli opisanych w nim faktów. Ponadto powołano się na orzecznictwo Sądu administracyjnego, z którego wynika m.in., iż sprawozdanie, o którym mowa w art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. powinno mieć postać dokumentu zdatnego do uzasadnienia prawa do dokonania odliczeń, w szczególności zaś zawierać opis zdarzeń z taką dokładnością, aby organy podatkowe mogły dokonać kontroli opisanych w nim faktów. W obszernym odwołaniu (13 stron) J. G. zarzucił, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 26 ust. 1 pkt 9 oraz ust. 7 updof, art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 210 § 1 i § 4 Ordynacji podatkowej. W szczególności odwołujący polemizował za stanowiskiem organu I instancji w zakresie zakwalifikowania darowizny na rzecz akademii „E.” jako darowizny z poleceniem. Wywodził, że dochód został pomniejszony o kwotę wynikającą z umowy darowizny z dnia 11.12.1997 r. tj. o kwotę 7.560 zł, a nie o kwoty wynikające z dowodów KP oraz podał, że to akademia przeznaczyła przedmiotową darowiznę na rzecz osoby fizycznej na płacenie czesnego. Powołał się na pismo Ministerstwa Finansów z dnia 7 grudnia 1995 r. znak: PO2/11-01792/95, w myśl, którego samo oświadczenie obdarowanego o zamiarze wydatkowania darowizny jest wystarczającym dowodem o wykorzystaniu jej na cele określone w art. 26 ust. 1 pkt 1 i ust. 7 updof.

W zakresie darowizny na działalność charytatywno-opiekuńczą powołał art. 39 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego – regulujący działalność charytatywno-opiekuńczą oraz art. 55 ust. 7 ustawy o dopuszczalności pomniejszenia podstawy opodatkowania o darowiznę i wyraził pogląd, że Urząd Skarbowy dokonał interpretacji rozszerzającej art. 55 ust. 7 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego poprzez żądanie dowodów potwierdzających wydatkowanie darowizny. Takie żądanie, w ocenie odwołującego, wykracza poza ustawowe warunki dopuszczające wyłączenie z podstawy opodatkowania darowizny na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą.

Ponadto odwołujący powołał się na wyrok Sądu administracyjnego (wyrok z dnia 22 stycznia 1999 r. sygn. akt SA/Gd 78/97), w którym Sąd m.in. wyraził pogląd, iż jeżeli są spełnione przesłanki formalne, o których mowa w art. 55 ust. 7 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego to równowartość przedmiotowej darowizny winna podlegać odliczeniu w całości od uzyskanego dochodu. Izba Skarbowa w O. decyzją z dnia 21 lipca 2000 r. uchyliła zaskarżoną decyzję i określiła wysokość zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1997 r. w kwocie 28.179,70 zł, zaległość w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1997 r. – w kwocie 23.535,32 zł oraz odsetki za zwłokę od tej zaległości na dzień wydania decyzji w kwocie 21.260,50 zł. W uzasadnieniu decyzji wyrażono pogląd, iż zaskarżona decyzja nie narusza art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).

Odliczenie darowizny od podstawy opodatkowania stanowi, bowiem szczególne uprawnienie, będące w rzeczywistości wyrazem odstąpienia od zasady powszechności opodatkowania dochodów. Dlatego też osoba zamierzająca z tego prawa skorzystać jest zobowiązana wykazać w postępowaniu podatkowym, że posiada prawo do takich odliczeń.

Darowizny poczynione na rzecz Kościoła Katolickiego w oparciu o powołany przepis, stanowią na tle innych przepisów podatkowych regulację szczególną w tym znaczeniu, że uprawniają do znacznie większych odpisów, aniżeli przewidują przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1999 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Nr 90, poz. 416 ze zm.).

Z tego powodu ustawodawca obwarował prawo do dokonywania odpisów z tego tytułu warunkami szczególnymi. Z treści art. 55 ust. 7 cyt. ustawy wynika bowiem, że darczyńca sam powinien czuwać nad prawidłowym udokumentowaniem faktu przekazania darowizny i spożytkowaniem na cel wskazany w ustawie.

Sprawozdanie ze sposobu wykorzystywania darowizny, o którym mowa w art. 55 ust. 7 cyt. ustawy powinno mieć postać dokumentu zdatnego do uzasadnienia prawa do dokonywania odliczeń. Dokument ten powinien mieć takie cechy, które pozwalają na sprawdzenie jego treści w postępowaniu podatkowym. W związku z tym sprawozdanie powinno oprócz daty i podpisu osoby sporządzającej ten dokument, zawierać opis zdarzeń z taką dokładnością, aby organy podatkowe mogły dokonać kontroli opisanych w nim faktów. Dlatego dokument ten powinien wskazywać cel spożytkowania konkretnej kwoty, czy też rzeczy, datę tej czynności,

identyfikację osób, którym przekazano część darowizny, a także inne dane, umożliwiające sprawdzenie, czy darowizna została wykorzystana na cel wskazany w ustawie.

Sprawozdanie przedłożone przez stronę zdaniami Izby Skarbowej warunków tych nie spełnia, nie zawiera, bowiem dat wykorzystania części darowizny, ani nie precyzuje osób, którym została ona przekazana. Tym samym sprawozdanie to nie poddaje się kontroli z punktu widzenia wymogów wskazanych w art. 55 ust. 7 cyt. ustawy. Dokument, który w postępowaniu podatkowym nie poddaje się kontroli jest dla tego postępowania nieprzydatny. Skoro jednak ustawa o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego zobowiązuje podatników do uzyskania sprawozdania ze sposobu wykorzystania darowizny, nakłada tym samym na podatników obowiązek dowodzenia uprawnienia do wykonywania odliczeń wartości darowizny przy pomocy tego dokumentu. W tych warunkach, zdaniami Izby Skarbowej przyjęcie nawet za wiarygodne wyjaśnień strony dotyczących otrzymania sprawozdania w terminie dwóch lat od dnia przekazania darowizny, a także uznanie, że pokwitowaniem otrzymanej darowizny jest oświadczenie zawarte w umowie darowizny, że 60.000 zł reprezentujący Rzymskokatolicką Parafię w B. ks. Wiesław B. otrzymał w dniu podpisania umowy, nie wyczerpuje wszystkich przesłanek warunkujących prawnie skuteczne dokonanie odliczenia od dochodu w pełnej wysokości. Strona natomiast ma zdaniami Izby prawo do odliczenia od dochodu darowizny na działalność charytatywno-opiekuńczą na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 lit.b updof do wysokości 10% dochodu – tj. 9.110,70 zł (10% od kwoty dochodu 91.107,00 zł). W związku z tym zmieniono zaskarżoną decyzję. Ustosunkowując się do pozostałych zarzutów podano, że Urząd Skarbowy zasadnie nie uznał odliczenia od podatku kwoty 7.560 zł wynikającej z umowy zawartej z akademią „E.” w W. Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające wykazało jednoznacznie, że darowizna wpłacona była w ratach miesięcznych na pokrycie czesnego E. K., co zostało uwidocznione na dowodach wpłat dostarczonych przez Uczelnię i co potwierdza Akademia w swoim piśmie z 19 stycznia 2000 r., a także w dniu 23 września 1999 r.

Zatem zdaniami Izby wywody odwołania o spełnieniu darowizny w dniu umowy tj. 11 grudnia 1997 r. pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym i nie zasługują na uwzględnienie.

Wyjaśnienia zawarte w piśmie Ministra Finansów z dnia 11.03.1997 r. PO2/BKO/AŁ-0130/652/97, na które powołuje się skarżący nie mają odniesienia do niniejszej sprawy. W przedmiotowej sprawie bowiem, w oparciu o stan faktyczny, organ I instancji uznał, że storna dokonała darowizny na rzecz osoby fizycznej. Podano ponadto, że z treści umowy zawartej przez odwołującego z akademią nie wynika, kto w imieniu rzekomo obdarowanej strony przyjmuje darowiznę, podczas gdy umowa winna być zawarta z osobą upoważnioną lub reprezentującą akademię. Również podpis obdarowanego jest nieczytelny i nie wiadomo, do kogo należy. Podano także, że nie stwierdzono również naruszenia art. 210 § 1 i § 4 Ordynacji podatkowej. Zaskarżona decyzja wydana została na podstawie obowiązujących przepisów i zawiera wszystkie elementy wymienione w powołanym przez stronę art. 210 Ordynacji podatkowej.

W obszernej skardze (15 stron) na tę decyzję wniesionej przez J. G. oraz w piśmie przygotowawczym pełnomocnika skarżącego z dnia 2 lipca 2001 r. wniesiono o jej uchylenie, jako wydanej z naruszeniem art. 26 ust. 1 pkt 9 i ust. 7 updof, art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, zwanej dalej „ustawą” oraz art. 120, 199 i 210 § 1 i § 4 Ordynacji podatkowej. W uzasadnieniu skargi i piśmie w przeważającej mierze ponowiono argumentację zawartą w odwołaniu, przesuując nieco akcenty. W szczególności, jeżeli chodzi o nie odliczenie od dochodu kwoty 7560 zł, to zwrócono uwagę, że zeznanie E. K. z 23 września 1999 r. dotyczyło innego roku podatkowego, że zgodnie z art. 26 ust. 7 updof jedynym i ostatecznym dokumentem potwierdzającym przyjęcie darowizny przez obdarowanego jest umowa darowizny, a także, że wiadomo, kto przyjął darowiznę, a podpis zamieszczony pod umową łatwo mógł być rozszyfrowany. Jeżeli natomiast chodzi o darowiznę w kwocie 6000 zł na rzecz parafii Rzymskokatolickiej w B., to podobnie jak w odwołaniu wyeksponowano problematykę wykładni art. 55 ust. 7 ustawy, a w szczególności wykładni użytego w powołanym przepisie sformułowania „sprawozdanie z przeznaczenia jej na tę działalność” – czy zgodnie z tym sformułowaniem sprawozdanie powinno informować (opisywać) o przeznaczeniu darowizny tj. o celach, na jakie Kościół ją przeznaczają (jak twierdzi skarżący), czy też sprawozdanie powinno zawierać opis sposobu wykorzystania darowizny i to z taką dokładnością, aby organy podatkowe mogły dokonać kontroli opisanych w nim faktów (jak twierdzą orzekające organy). Do skargi załączono artykuł

Stelli Brzeszczyńskiej zamieszczony w „Rzeczypospolitej” z dnia 4 maja 2000 r., w którym autorka wyraża m.in. pogląd, iż żądanie przedstawienia dowodów, iż darowizna została wydana na cele charytatywno-opiekuńcze wykracza poza ustawowe warunki odliczenia wydatków z tytułu darowizny na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą. W piśmie z dnia 2 listopada 2000 r. dodatkowo wyrażono pogląd, iż skoro Izba Skarbowa uznała, że zostały niewyjaśnione fakty istotne dla stanu faktycznego sprawy, to winna przesłuchać skarżącego w charakterze strony. W odpowiedzi na skargę wniesiono o jej oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację. Dodatkowo, jeżeli chodzi o umowę z akademią podano, że miała ona na celu jedynie ominięcie przepisów podatkowych, gdyż te w 1997 r. nie przewidywały już możliwości odliczenia darowizn na rzecz osób fizycznych. Zdaniem Izby Skarbowej postępowanie skarżącego, jak również uczelni wzbudza wiele kontrowersji, gdyż udzielane odpowiedzi nie są wiarygodne i są sprzeczne ze sobą. Potwierdza to chociażby fakt, iż w piśmie z 15.03.2000 r. (karta Nr 73) Skarżący wnosi o odroczenie przesłania dodatkowych wyjaśnień dotyczących darowizny na rzecz uczelni (choroba gł. księgowej), a następnie w dniu 5.04.2000 r., przesyła wyjaśnienia rektora z 14.03.2000 r., dołączając do niego kserokopię prośby E. K. z 20.12.1996 r. (karta Nr 80) skierowaną do uczelni o pomoc w opłacie czesnego. Na piśmie jest zgoda rektora (bez daty). Pismo nie określa, na co rektor wyraził zgodę. O darowiznie nie mógł wiedzieć, bo pierwszą umowę ze skarżącym zawarł za rok tj. w grudniu 1997 r., zaś od stycznia 1997 r. czesne za E. K. płacił skarżący, a na to zgoda rektora nie była potrzebna.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie wyróżnić można dwie grupy zagadnień ściśle powiązane z dokonanymi przez skarżącego odliczeniami od dochodu osiągniętego w 1997 r., a mianowicie zagadnienia o charakterze procesowym związane przede wszystkim z umową zawartą z akademią i zagadnienie o charakterze materialnoprawnym — wykładni art. 55 ust. 7 ustawy — związane z umową zawartą z parafią Rzymskokatolicką w B.

Jeżeli chodzi o problematykę umowy zawartej przez skarżącego z akademią, to rzeczywiście, zgodnie z art. 26 ust. 7 upodof wysokość wydatków na cele określone w art. 26 ust. 1 upodof tj. także na darowizny, o których mowa w ust. 1 pkt 9 ustawy ustala się na podstawie dokumentów i stwierdzających ich poniesienie. Wyciąganie jednak z powołanego zapisu wniosku, iż w rozpoznawanej sprawie ostatecznym i jedynym dokumentem potwierdzającym przyjęcie darowizny przez obdarowanego (akademia) jest umowa darowizny, byłoby zbyt daleko idące.

Przyjęcie takiego poglądu praktycznie rzecz biorąc uniemożliwiłoby organom podatkowym ocenę umów cywilnoprawnych z punktu widzenia skutków prawnopodatkowych, do czego organy nie tylko mają prawo, ale są wręcz zobowiązane. Umowa zawarta przez skarżącego w dniu 11 grudnia 1997 r. z akademią ma charakter dokumentu prywatnego, a więc dokument ten nie miał szczególnej mocy dowodowej wynikającej z art. 194 Ordynacji podatkowej dla dokumentów urzędowych.

W związku z powyższymi dowodami w sprawie oceny charakteru umowy z dnia 11 grudnia 1997 r. było zgodnie z art. 180 Ordynacji podatkowej wszystko, co przyczynić się może do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, a więc także inne dokumenty a nie tylko umowa, a także zeznania świadków. Dowody te zgodnie z art. 191 Ordynacji podatkowej podlegały swobodnej ocenie. Oczywiście ocena taka nie może być dowolna tj. dokonana z pominięciem istotnych dla sprawy materiałów dowodowych albo dokonana wbrew zasadom logiki czy doświadczenia życiowego. Ocena taka została w rozpatrywanej sprawie dokonana i zdaniem Sądu, który ocenia legalność (zgodność z prawem) aktów administracyjnych, wyrażonej w zaskarżonej decyzji pogląd, iż wykazana w umowie z dnia 11 grudnia 1997 r. kwota nie podlegała odliczeniu od dochodu na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 upodof jako darowizna na cele oświatowe nie jest dowolny. Jak bowiem wynika z akt sprawy orzekające organy dokonały wnikliwej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, przede wszystkim zaś pism akademii, analizy samej umowy oraz zeznań E. K. dochodząc do wniosku, że umowa z 11 grudnia 1997 r. została zawarta dla pozorów. Końcowy wniosek jednak, iż omawiana umowa była w istocie rzeczą darowizną na rzecz osoby fizycznej nie jest należycie uzasadniony. W szczególności z akt sprawy nie wynika, aby była przeprowadzona analiza, pod kątem ewentualnego potraktowania dokonanych przez J. G. na rzecz E. K. płatności jako wynikających z umowy stypendium, które jest traktowane na gruncie art. 26 ust. 1 pkt 1 upodof jako „inny trwały ciężar” i też dawało w 1997 r. podstawę do odliczenia od dochodu. Przechodząc do problematyki wykładni art. 55 ust. 7 ustawy należało oczywiście podzielić stanowisko, że przepis ten stanowi lex specialis w stosunku do ulg wynikających z art. 26 ust.

1 pkt 9 lit.b updof i podobnie jak inne przepisy przewidujące ulgi czy zwolnienia podatkowe powinien być interpretowany w sposób ścisły dosłowny. Interpretowanie przepisu w sposób dosłowny nie może jednak prowadzić do wykładania przepisu w sposób ścieśniający. W szczególności należy w sposób zdecydowany nie zgodzić się z zaprezentowaną przez orzekające organy wykładnią utożsamiającą użyty w art. 55 ust. 7 ustawy wyraz „przeznaczenie” z wyrazem „wykorzystanie” i wyciąganiem na tej podstawie wniosku, iż to podatnik powinien zadbać o przedstawienie takiego sprawozdania, z którego wynikałyby daty wykorzystania darowizny i dane dotyczące osób, którym darowizna została przekazana. Tymczasem zakres wyrazu „przeznaczenie” tj. wskazanie, na co jest coś przeznaczone, w żaden sposób nie może być utożsamiany z zakresem wyrazu „wykorzystane” tj. ze wskazaniem, kto osiągnął z działania korzyść, zaś spożytkował, czy zużytkował. Z powołanego przepisu nie wynikają też żadne dodatkowe obowiązki dla darczyńcy poza przedstawieniem wystawionego przez kościelną osobę prawną pokwitowania oraz po upływie dwóch lat od dnia przekazania darowizny — sprawozdania z przeznaczenia jej na działalność charytatywno-opiekuńczą.

Z powołanego przepisu nie wynika, więc ani, że sprawozdanie ma mieć charakter sprawozdania z wydatkowania pieniędzy (sprawozdania finansowego), ani też, aby obdarowany rozliczał się z otrzymanej darowizny (pieniędzy lub innych rzeczy mogących być przedmiotem darowizny). Ubocznie można nadmienić, że użycie w omawianym przepisie wyrazu „przeznaczenie” darowizny, a nie np. wyrazu „wykorzystanie” darowizny łatwo da się uzasadnić rodzajem prowadzonej przez kościół działalności charytatywno-opiekuńczej, gdzie udzielanie pomocy osobom potrzebującym np. wydawanie obiadów czy prowadzenie noclegowni nie da się wykazać rachunkami, czy innymi dowodami (dokumentami) zawierającymi opis zdarzeń z taką dokładnością, aby organy podatkowe mogły dokonać kontroli opisanych w nim faktów ze wskazaniem dat i osób. Z tych względów Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podzielił stanowiska zaprezentowanego przez organy orzekające w niniejszej sprawie, co do wykładni art. 55 ust. 7 ustawy i powołanego w decyzji organu I instancji wyroku NSA z dnia 24 czerwca 1997 r. sygn. akt I SA/Wr 914/98. Mając powyższe na względzie, stosownie do art. 22 ust. 2 pkt 1 i 3 oraz art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o NSA (Dz.U. Nr 74, poz. 368 z późn. zm.) orzeczono, jak w sentencji.

(Publikacja: 01-09-2002 Ostatnia zmiana: 15-07-2004)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,2357) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,2357>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób

odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl